

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/29/2015
Identifikačné číslo spisu:	8307212880
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8307212880.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne O. K., so sídlom P., právne zastúpenej JUDr. X. B., advokátom, so sídlom K., proti žalovanému 1/ ASTEC, s. r. o., so sídlom Palenčianska 1828/58, Snina, IČO: 36 469 050, žalovanému 2/ Ing. G. S., so sídlom V., obaja právne zastúpení JUDr. O. S., advokátom, so sídlom Q., o zaplatenie 46 471,48 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Cb/132/2007, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. augusta 2013 č. k. 1Cob/56/2012-235, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ sa o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške 521,24 eur na účet JUDr. X. B., advokáta so sídlom K., do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Odôvodnenie

Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 07. 06. 2012 č. k. 12Cb/132/2007-206 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 46 471,48 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia vyplýva, že po vykonanom dokazovaní mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobkyňa dňa 16. 08. 2001 uzavrela so žalovaným 2/ zmluvu o pôžičke, na základe ktorej požičala žalovanému 2/ sumu 6 000 000,- Sk, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 30. 12. 2001 spolu s úrokom vo výške 20 % ročne. Z obsahu Uznania záväzku zo dňa 05. 01. 2006 vyplynulo, že dlžníci, a to žalovaní 1/ a 2/ uznali záväzok voči žalobkyni vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke zo dňa 16. 08. 2001. Podľa Dohody o vysporiadaní záväzku sa žalobkyňa a žalovaní ako dlžníci dohodli na vysporiadaní záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke tak, že sa žalovaní zaviazali zaplatiť žalobkyni v hotovosti 9 000 000,-Sk v lehote do 3 rokov od podpisu tejto dohody a sumu 3 000 000,- Sk mali zaplatiť v naturálnom plnení s tým, že došlo k dohode o zmene úroku z pôvodných 20 % ročne na 10 % ročne, pričom účastníci sa dohodli na tom, že úroky sa budú platiť kvartálne jednorázovo v sume 150 000,- Sk. Podľa znaleckého posudku č. 74/2011 pisateľom sporných podpisov je s vysokou pravdepodobnosťou žalovaný 2/. Žalovaný 2/ počas konania spochybnil uzavretie zmluvy o pôžičke a svoj podpis na mieste

dlžníka. Výsluchom žalobkyne, svedka, JUDr. V. K., taktiež aj znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný 2/ túto zmluvu o pôžičke za dlžníka podpísal. Žalovaný 2/ neskôr svoje vyjadrenie zmenil a tvrdil, že zmluva o pôžičke bola iba formálna a mala slúžiť iba ako poistka, pretože dcéra žalovaného 2/ Ing. G. F. mala odkúpiť od X. K. nehnuteľnosti v rámci konkurzného konania, pričom z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov zaplatila iba polovicu kúpnej ceny a druhú polovicu kúpnej ceny jej mala požičať žalobkyňa s tým, že následne mala Ing. F. tieto nehnuteľnosti vložiť do spoločnosti ÁTRIUM a previesť na žalobkyňu, resp. ich časť. Tento argument bol podľa súdu prvého stupňa vyvrátený dôkazmi predloženými v tomto konaní a svedkom JUDr. V. K.. Dňa 05. 01. 2006 bolo zo strany žalovaných urobené Uznanie záväzku a Dohoda o vysporiadaní záväzku pod vplyvom konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5C/273/2004. Z tohto počínania žalovaných jednoznačne vyplýva, že žalovaní dňa 05. 01. 2006 uznali nárok žalobkyne a že aj následne zaplatili v roku 2006 dve splátky vo výške 150 000,- Sk a 100 000,- Sk. Aj toto zaplatenie je potrebné považovať za uznanie záväzku a potvrdenie nároku žalobkyne. Zmluvu o pôžičke so žalobkyňou uzatvoril iba žalovaný 2/. Avšak následne žalovaný 1/ pristúpil k záväzku žalovaného 2/ a zaviazal za zaplatiť žalobkyni jej pohľadávku. K vznesenej námietke premĺčania súd uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ dňa 05. 01. 2006 uznali svoj záväzok čo do dôvodu a výšky s tým, že z obsahu Uznania záväzku vyplýva, že uznávajú svoj záväzok aj napriek tomu, že by sa jednalo o dlh premĺčaný.

Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 27. 08. 2013 č. k. 1Cob/56/2012-235 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

V odôvodnení sa odvolací súd stotožnil s právnym a skutkovým záverom rozsudku súdu prvého stupňa o platnosti zmluvy o pôžičke zo dňa 16. 08. 2001. K tvrdeniu žalovaných o fiktívnosti uzavretia zmluvy o pôžičky odvolací súd poukázal na meniace sa dôvody obrany žalovaného 2/. Uviedol, že tento žalovaný vo svojej prvotnej obrane k tejto veci (vyjadrenie zo dňa 30. 01. 2008) namietal len to, že žalobkyňa nepreukázala, že sumu 6 000 000,- Sk reálne vyplatila, ako aj premĺčanie tohto nároku. Nespochybňoval platnosť ani svojho podpisu, ani netvrdil fiktívnosť uzavretia zmluvy o pôžičke. Až na pojednávaní dňa 04. 09. 2008 žalovaný 2/ začal tvrdiť, že zmluvu o pôžičke nepodpísal a že nepodpísal ani Uznanie záväzku zo dňa 05. 01. 2006, ani Dohodu o vysporiadaní záväzku zo dňa 05. 01. 2006. Po podaní znaleckého posudku z odboru písmoznalcstva žalovaný 2/ opätovne zmenil svoju obranu, keď začal tvrdiť, že táto zmluva o pôžičke mala len zabezpečiť realizáciu dohody medzi žalobkyňou a dcérou žalovaného 2/ týkajúcou sa nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k. ú. W.. V tejto súvislosti poukázal na to, že zmluva o pôžičke bola uzavretá dňa 16. 08. 2001. Už predtým dňa 26. 07. 2000 bol podaný na Okresný úrad v W. katastrálny odbor návrh na zápis vkladu vlastníckeho práva v prospech dcéry žalovaného v 2. rade Ing. G. F.. Tá dňa 26. 10. 2001 vložila do základného imania spoločnosti ASTEC s. r. o., okrem iných nehnuteľností, aj parcely a stavby zapísané pod parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX. Tieto nehnuteľnosti boli odpredané žalobkyni kúpnu zmluvou zo dňa 03. 01. 2006, teda s odstupom 5 a pol roka od uzavretia zmluvy o pôžičke. Taktiež poukázal na výpoveď svedka JUDr. V. K., ktorý potvrdil, že bol prítomný toho, keď jeho matka - žalobkyňa vyplatila žalovanému 2/ za prítomnosti jeho manželky a ich syna požičanú sumu. Všetky tieto skutočnosti vedú k záveru, že žalovaný 2/ uzavrel so žalobkyňou zmluvu o pôžičke dňa 16. 08. 2001, prevzal zapožičanú sumu 6 000 000,- Sk a túto zmluvu aj podpísal. Uviedol, že Zmluva o pôžičke zo dňa 16. 08. 2001, tak, ako aj ostatné listiny zo dňa 05. 01. 2006, obsahuje osvedčenie notárky JUDr. H. O. v W. o pravosti podpisu a toto osvedčenie je osvedčením o pravosti podpisu na listine, t. j. jeho legalizáciou. Neopodstatnenosť svojej obrany spočívajúcej v tvrdení o nepodpísaní zmluvy o pôžičke zo dňa 16. 08. 2001, uznal žalovaný 2/ po podaní znaleckého posudku aj do súdnej zápisnice. Taký istý výsledok sa týka aj spochybňovania pravosti podpisov žalovaného 2/ na listinách označených ako Uznanie záväzku zo dňa 05. 01. 2006 a Dohoda o vysporiadaní záväzku zo dňa 05. 01. 2006. Poukázal na Uznanie záväzku zo dňa 05. 01. 2006, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalovaný 2/ vedel o tom, že uznávaný peňažný záväzok je premĺčaný a napriek tomu ho uznal a za tohoto stavu potom nebolo možné účinne namietat premĺčanie čo len časti žalovaného nároku. K tvrdenému nevykonaniu navrhovaných dôkazov odvolací súd poukázal na to, že žalovaný 2/ skutočne po doručení znaleckého posudku navrhol vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, avšak v rámci záverečného zhrnutia a vyjadrenia k veci samej, po poučení zo strany súdu v súlade s § 120 ods. 4 O. s. p. prehlásil, že nemá žiadne návrhy na doplnenie

dokazovania. Aj v prípade, že by žalovaný 2/ zotrval na pôvodnom návrhu, nebolo by nevykonanie takéhoto doplnenia dokazovania právne významné nielen z hľadiska existencie osvedčenia o pravosti podpisu notárom, ale predovšetkým z hľadiska uznania samotného žalovaného 2/, že túto listinu podpísal. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný 1/ síce nebol zmluvnou stranou v Zmluve o pôžičke zo dňa 16. 08. 2001, avšak ním vystavená zmenka slúžila na zabezpečenie tejto pôžičky. Dôkazom o takejto vôli zmluvných strán je aj Dohoda o vysporiadaní záväzku podpísaná zmluvnými stranami toho istého dňa 05. 01. 2006, obsahujúca okrem iného aj prejav vôle žalovaného 1/, ktorým označuje za svoj záväzok dlh žalovaného 2/ a ktorým prejavil ochotu tento záväzok zaplatiť spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/. V preskúmvanej veci listina zo dňa 05. 01. 2006, označená ako Uznanie záväzku, obsahuje na strane dlžníkov oboch žalovaných. Z tohto podania je možné vyvodit', že žalovaný 1/ prevzal so súhlasom žalovaného 2/ záväzky vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke, pričom vôľou ich oboch bolo, aby sa stali a zostali obaja dlžníkmi. Preto toto podanie zo dňa 05. 01. 2006 je možné považovať nielen za uznanie záväzku v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, ale aj za prejav vôle žalovaného 1/ prevziať tento dlh a stať sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi - žalovaným 2/, pričom sa tak stalo so súhlasom veriteľa a obe tieto listiny podpísala za žalovaného 1/ U. S. ako konateľka.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/. Žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a zároveň priznať náhradu trov dovolacieho konania. Namietali, že im postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Mali za to, že súdy sa nevysporiadali s ich obranou o absolútnej neplatnosti Zmluvy o pôžičke, ako aj Dohody o vysporiadaní. Súd prvého stupňa v rozsudku uviedol, že z obsahu Zmluvy o pôžičke vyplýva, že predmetnou zmluvou žalobkyňa ako veriteľ poskytla žalovanému 2/ pôžičku v sume 6 000 000,- Sk s dohodnutou úrokovou sadzbou 20 % ročne s lehotou splatnosti 31. 12. 2001. Z uvedenej zmluvy však nevyplýva, že žalobkyňa poskytla pôžičku, ale iba to, že veriteľ sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi pôžičku. Žalobkyňa doposiaľ nepredložila žiadny dôkaz o tom, že žalovaný 2/ čerpal poskytnutú pôžičku a rovnako ani o tom, že takúto sumu aj vyplatila žalovanému 2/ ako dlžníkovi. Obsah Dohody o uznaní záväzku je podľa názoru žalovaných v rozpore so skutočným stavom veci a to najmä zo strany žalovaného 1/, nakoľko nebol účastníkom Zmluvy o pôžičke a teda nemôže obstať z jeho hľadiska tvrdenie, že „vyššie uvedený záväzok sme doteraz nesplnili“. Uviedli, že súd nezohľadnil listiny týkajúce sa prevodov nehnuteľností v konkurznom konaní a tiež sa nevysporiadali s touto obranou žalovaných. Žalovaní ďalej namietali, že súd prvého stupňa napriek opakovanej žiadosti nedal doplniť posudok znalca o pravosti podpisu žalovaného na Zmluve o pôžičke a odvolací súd tento nedostatok ospravedlnil konštatovaním, že návrh nebol zo strany žalovaného opakovane znova po poučení súdu o ukončení dokazovania. Odvolací súd sa vôbec nezmienil o tom, že súd prvého stupňa nevykonával navrhnuté dôkazy, konkrétne spisy, týkajúce sa prevodu majetku v konaní 1K/4/97 na Krajskom súde v Košiciach.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolanie žalovaných v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že zo strany konajúcich súdov nedošlo u žalovaných k odňatiu možnosti konať pred súdom. Mala za to, že žalovaní opätovne uvádzajú skutočnosti, ktoré sa nezakladajú na pravde a ktoré sú v celom rozsahu vyvrátené rozsiahlym dokazovaním súdu prvého stupňa. Poukázala na zmluvu o pôžičke a dohodu o uznaní a vysporiadaní záväzku, ktorými žalovaný 2/ potvrdil prevzatie sumy vo výške 6 000 000,- Sk a jej nevrátenie v stanovenej lehote. Vzhľadom na nesporne zistený skutkový stav veci a dôkaznú núdzu, žalovaný 2/ poprel pravdivosť svojich podpisov na uvedených dokumentoch, čo bolo len účelovou obranou v snahe oddialiť rozhodnutie vo veci samej a to vykonávaním znaleckého dokazovania prípadne i namietaného doplnenia dokazovania, ktoré by boli úplne neúčelné z dôvodu zistených nespochybniteľných záverov znalca, ktorý určil, že podpisy žalovaného sú jeho vlastnoručnými podpismi. Uvádzaná skutočnosť, že žalovaný 1/ nemá nič spoločné s predmetom konania bola vyvrátená uvedenými dokumentmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu a na základe ktorých žalovaný 1/ pristúpil k záväzku na strane žalovaného 2/, teda ako dlžník sa zaviazal splniť dlh žalobkyňi rovnako ako žalovaný 2/.

Žalovaní v stanovisku k vyjadreniu žalobkyne uviedli, že žalobkyňa ani v tomto vyjadrení nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by vyvrátili alebo spochybnili obranu žalovaných. Žalobkyňa vo vyjadrení

nevniesla námietku týkajúcu sa návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania pre posúdenie pravosti podpisu žalovaného 2/. Súd návrhu na doplnenie dokazovania nevyhovel, hoci boli predložené presne označené námietky. Z uvedených dôvodov navrhovali podanému dovolaniu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolania podal včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podľa § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku je prípustné: proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1), proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné je aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ako odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3).

Napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozhodnutí, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. vyvodiť nemožno.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu [s výnimkou rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní (§ 237 ods. 2 O. s. p.)] je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Jedným z dôvodov zakladajúcich vždy prípustnosť dovolania je aj prípad, keď bola účastníkovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), ktorého sa dovolávajú žalovaní. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhajenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa dovolateľov, v konaní súdov také pochybenie malo spočívať jednak v nevysporiadaní sa s ich argumentáciou prezentovanou počas konania a v nevykonaní nimi navrhnutých dôkazov.

Podľa názoru dovolacieho súdu k vytýkanému nesprávnemu postupu v prejednávanej veci nedošlo.

Z obsahu dovolania vyplýva, že základom dovolateľmi namietaného porušenia nimi označených práv je tvrdenie, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nezaoberal s ich podstatnou argumentáciou.

Po preskúmaní dovolaním napadnutého rozsudku dovolací súd nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Toto rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym

názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Odhliadnuc od uvedeného judikátúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale ide len o inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednáwanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že ak by aj prípadne bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. V danom prípade nejde ani o výnimku uvedenú v stanovisku R 2/2016, keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol a rovnako sa odvolací súd vysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovaných 1/ a 2/.

Dovolací súd nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania namietanú žalovanými, ktorá mala spočívať v odňatí možnosti konať pred súdom tým, že nebol vykonaný nimi navrhovaný dôkaz - kontrolný znalecký posudok. Uvedená námietka dovolateľa nie je opodstatnená. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je totiž zrejmé, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že navrhovaný dôkaz (kontrolný znalecký posudok) nie je právne významný pre posúdenie veci, teda odôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné tento dôkaz vykonať, a tým odstránil pochybenie súdu prvého stupňa v tomto smere. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Platí to v plnom rozsahu aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p., § 213 ods. 4 O. s. p.). Skutočnosť, že súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý privodiť zvrat v skorších skutkových zisteniach, by mohla mať za následok neúplné zistenie skutkového stavu vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, by síce zakladala dôvodnosť dovolania, nebola by však odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), ktoré by zakladalo prípustnosť dovolania.

Dovolatelia tiež namietali, že odvolací súd sa vôbec nez zmienil o tom, že súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy - spisy, týkajúce sa prevodu majetku v konaní 1K/4/97 na Krajskom súde v Košiciach.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by žalovaní takéto doplnenie dokazovania navrhovali na súde prvého stupňa (do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí). Žalovaní doplnenie dokazovania v tomto smere navrhli až vo svojom odvolaní (č. I. 214).

Podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia byť predložené alebo označené najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok

uvedených v § 205a.

Podľa ust. § 205a O. s. p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z predloženého spisového materiálu dovolací súd konštatoval, že dôkazy uplatnené dovolateľmi v odvolacom konaní nespĺňajú kritéria, ktoré sú stanovené v § 205a O. s. p. a odvolací súd postupoval správne, keď k nim neprihliadol. Dovolatelia boli riadne súdom prvého stupňa vyzvaní, či nenavrhujú doplniť dokazovanie s poučením podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., pričom uviedli, že doplnenie dokazovania nenavrhujú (č. l. 200). Súd prvého stupňa preto uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (č. l. 200).

V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolateľov konať pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaných nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie prípustné nie je. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vznikli trovy dovolacieho konania za právne zastupovanie, a to za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu, vo výške 512,85 eur spolu s paušálnou náhradou hotových výdavkov vo výške 8,39 eur; spolu vo výške 521,24 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.